

A.
V. V. K.
K.

Donderdag 5de November 1916.

Requiem mis voor onze gesneuvelden
helden... men moet zijn hart weet worden,
zijn reuk verkroppen als men dienst heeft
mits het recht met hun bloed bezegeld hebt
houwen op dit oogenblik vallen.... Ruwenden
en reu den pulser zullen plekken voor de
vrijheid van hun land.

Hij schijden tegen de stoffelijke aijand van
om geliefs vlandere, maar wij, de geblevenen
voor wie ze strieden, wij moeten ons over voort
beviden het een veldtocht, niet tegen een
stoffelijke maar een geestelijken vijand:
de verfruchting:

Maar de overlog, des onze dapperen hun vijen van
dergroen zullen betreden, of zoel op ons, het
fongelingschap van u, en op ~~voort~~ alleen, de
plecht wegn ons veldt op te beuren door
zijn gods dienst en zijn land, want zij die
juwel gelieden en gestreden hebben voor
de stoffelijke welvaart van ons land, zullen
van een verdreide ^{revelen} met ~~of~~ veldt.

En blide God dat hij in het fongeling
chaprued en veldt van ~~epidoren~~
om voor dat grootsch ideaal te strieden
te lijden, te overmannen of... te sneven!

W. W.

A.
V. V. K.
V.

Maandag 6de November 1916.

Wat is het toch recht keeligh
op zijn kamer te zitten dromen
over hui -- -- ja, id. zijt: ---
voren, verzouren in een mollegen
gehel, maast + zonskende, hui
kendi slovenen, fongend aan in
lounge wit-stenen pijpe waarvan
de blauwe wolken en kroun om zijn
hoofd ~~des~~ dromen, is verduet
in de lezing van zijn dargheid ---
moeder, met den buel of 7 puntje
van huiar neus, zit hij de huiel te bren
of leverge zit doort de knikseballen ---
schiet wanneer... buidt een steen of twee
en sluimot over in... buider, stelle
gedoken in zijn huielje dromen en geuie
eener onze Vlaamse het-het hartpreken
meesters... van enkel woord rimpelt
dierline huielstijke schilt, maar
hume harten spreken zo veel te
meer... en mischen danten
ge oost wel over mij. di reud grolung
wij ben zonder die duurbare wezen
een aan mijn buzen te mogen
dromen! ---

W. W.

A.
V. V.
V.

Dinsdag 17^{den} November 1916

A.
V. V. K.
V.

Wat is angstig-dronkige dag...
is drukkende donkere ~~bes~~ bewoog,
de lucht..... de hemel is bezwaand
met vele zwarte wolken, die
weenen, weenen.... als zwarte
geelen die zich breeken wit te
waschen door hunne kromen....
als een handgemeen geworden legar ^{re},
men de wankelwinden dol tegen elkander
der op, beenden en keven, zwenken
en xhuiften... zwane regendruppels
pletten ghuidend op den grond als
vogels.... dit reuzengewicht drukt
ook zwaar op mijn ziel... maak
ze benaamd voor later in de leeren,
want 't is tusschen zulke een getier
en zulke dwankelwinden dat ze
later zal hen en weer geshuigd
worden, en zich zal moeten recht houden.

W. J. J. J.

Woensdag 18ten November 1916.

't Lay al goed gedaan in mijn
bedden, toen een zacht gekras mij
oor veraste; in huise aandachtig
... ja, 't is daar in mijn slaapkamer...
een gekras dat akeelij de stille breken
en mijn hart dwangt: een mis-
mischien!!! O, wel! zo ze
eens lekker spengelde aan mijn
smakelijke beschuitjes! ja mijn
koningskost hou een bevel!!!
Ik kuch, haast om ze benaamd om
en weg te krijgen, ~~en~~ maar te vergeten,
ze moet zich daar wel 't huis bewiden,
dus ze zoo goed blijft plakken; sende
gheld ster is op een sleep mij
stiek aan de kust, die ruven mijn
benster slaak, om ze te verjagen;
mijn wot stand is verstand, ~~thet~~
had ik me laten beet nemen! want
't was... ja, wist jou het wezen!... een van
dij de regendruppels die kolden op mijn
kuiten.

Verlicht, kroop ik gauw weder in mijn
mollig warme bedden en 't sloef en,
gunst dat geen misseje, mijne goede
beschuitjes en lekkere koningskost had
bedorven.

5

W. J. J. J.

Naar de dag 11de November 1916. J.
1.1.16.

"Lieve Maarten!" Wat al herinneringen
hoort die dag ons voor den geest.
Of je was een niktent-plechtige rug voor
onze kinderharen.

Die nacht slapen we niet! Je was
een waken en zweten in ons te nauw gewor-
den bedden. Je spoort ons voor den geest: Lieve
Maarten, met je lange, zilveren baard, in
gouden slaf in de rechter hand een aan den linker
arm een mand... je ezel bleef knikkend baland
staan voor onze deur, de goede man stapte
af, zweefde omhoog en dante langs de
schouw binnen; hij nam welgedund de
rasen en werkte uit den "gekilden korf" voor
je ezel, dan overleeg hij den brief, wachtte
te voore door hem van het vorkende van ons
bedden weggehaald, en uit de mand kwamen
allen zoete herinneringen te voorzijde:
versjes in je manepie, melken, zagen,
spijzen met chocolade, huijeren en honden, met
suiker... zelfs krompitten en cocomo lieren...
hoe woumelde en wanelde al dat ankeren
ons brein dooreen, om hoe longenwe naar den
"op zijn", om te garen, rond de tafel te dansen,
den heiligen minn lieverkenden! ...
Oh, geknakte, zalige kinderjaren.

Wijner

Woudberg 18de November 1916.

Je
Leerdag des Konings! Innuits jou me
die drie woorden van alle commensan
kunnen daarsstellen. Toch wil ik hier
wat zeggen over de bijzondere personages
mit "pous la Couronne, door J. Coppi, te
der gelegenheid opgevoerd. Je is en precht-
lijk, bekend stek; zijnheid van karakter
gouat er gepaard met zijnheid van binn
Constantijn de Jonghe, val edele ge-
vaker die heeft al hij mag gewaar worden
voor je vaderland, leert om hoe we ons
vaderland moeten beunnen, het beunnen
voor zijn ouders: eerst de liefde tot god
dan tot je vaderland en dan tot zijn ouders.
Dagelide de laag gevalken vrouw,
eene beunnege slang die haer bergje
laet vriesen en het edel hart van Fran-
conir, om hore tijdelijke wellusten te
volden: om koninginne gevonden
te worden.

Branconis, de vleeschloze heldhaftig
krijger, hij die heel alleen, sinds jaren
de Notche galon der turkische krijgers
aan zijn voeten had doen breken. Hij
ging dalen tot en verover van zijn land
en hoe! omdat hij de heeft zijn
vrouw houger schutte dan de
liefde voor zijn vaderland.

Hee hebben we niet geïll bij de ontsnapping
van het spel! Gij, Constantin, wilt wel
wist-plucht wat; hier heeft hij z'n
nader doortrekken van hem z'n god te laten
verloochen en z'n volk in een afgrond van
jammeren te storten. Ja, wondt die
rechtvaardige vaderlandsliefde.

Hier was het prechtig, overprachtig
zelfs; ja wij hebben gewonderd dien
Constantin te zijn. maar
"moeder uit, is zeg heeren mijn hart
valt " Ik was in mijnne moed
met, en ik weet niet, er is toch iets
dat daar loomt, alhoewel ik zeg Michael
het noot, is in bewondering
stond voor het stuk.

H.
v.v. 19.
v.

Zondag 10 November 1916.

"Le gouvernement hollandais s'est rendu
impopulaire en la (la langue française)
"méconnaissance." (Droit Const. - Mason et al.)
Dat was de oorzaak der omwenteling
van 1830: het hollandsche gouvernement
"méconnaissance de la francie taal en
je zijn in opstand gekomen - En wij,
Vlaamingen, wies taal werd ons
wien niet, wat onvriendig viel de ekkris,
en vriendschap werd op den vijand, wij worden
deemvuldig het hoofd maken bijen, wij
gonden gewillig al die bittere fransche
moeten ingewilgen die in ons hart het aders
vuer zou smoken de hift tot z'n wederkomst.

En als we dan met zacht woorden slechts
moeten een beetje over ons recht brengen van
is't een ophouden yctus van de andere
wereld, dan willen ze onze: slachtes en hunne
stemmen van brontwaandiging doen oelaten
gaan, en doen ze onze over buiten door hun
eenwig denij: "verrunder, verruider"; als zij niet
minder in hun recht gesamenet dan wij,
het niet de wapen gewonnen hebben, maar
in plaats van door hunne antijgenen
ons tot zwaigen te brengen, zwaigen ze
nog meer het zelfbewustzijn in ons
wensen en vuren om over het den
skrijd; en dog zal menen dat de te luyt